

BIULETYN
SĄDU NAJWYŻSZEGO
nr 3/2023

z dnia 28 kwietnia 2023 r.

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁA IZBY CYWILNEJ	6
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ	7
UCHWAŁY IZBY KARNEJ.....	13
PYTANIE PRAWNE DO IZBY ODPOWIEDZIALNOŚCI ZAWODOWEJ.....	15
UCHWAŁA IZBY ODPOWIEDZIALNOŚCI ZAWODOWEJ.....	16
PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH.....	17
UCHWAŁA IZBY PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH	20

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 15/23

Pytanie prawne Sądu Rejonowego we Włocławku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy zwolnienie przez Okręgową Radę Adwokacką występującego dotychczas w postępowaniu pełnomocnika procesowego strony, ustanowionego przez Sąd z urzędu, oraz wyznaczenie w jego miejsce przez Okręgową Radę Adwokacką nowego pełnomocnika procesowego z urzędu jest prawnie skuteczne w sytuacji, gdy taka decyzja Okręgowej Rady Adwokackiej podjęta jest samodzielnie tj. bez uprzedniego wniosku Sądu o wyznaczenie nowego pełnomocnika procesowego strony oraz, gdy wcześniej Sąd oddalił już wniosek dotychczasowego pełnomocnika procesowego o zwolnienie go od obowiązku zastępowania strony w procesie na zasadzie art. 118 § 3 k.p.c. *a contrario*?”

III CZP 16/23

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Słupsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy udział w składzie sądu okręgowego sędziego sądu rejonowego delegowanego przez Ministra Sprawiedliwości, w trybie art. 77 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie okręgowym – jest sprzeczny z przepisami prawa i prowadzi do nieważności postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c.?”

2. Czy udział w składzie sądu okręgowego sędziego sądu rejonowego delegowanego przez Ministra Sprawiedliwości, w trybie art. 77 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie okręgowym, który nieformalnie pełni obowiązki zastępcy Przewodniczącego Wydziału – jest sprzeczny z przepisami prawa i prowadzi do nieważności postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c.?

3. Czy w przypadku dochodzenia w sprawie ustalenia nieważności umowy kredytu hipotecznego dopuszczalne jest zabezpieczenie poprzez wstrzymanie obowiązku dalszych wpłat i zobowiązanie w związku z tym do zakazu wypowiedzania umowy, przekazywania informacji o zadłużeniu podmiotom zajmującym się udzielaniem informacji gospodarczych?

4. Czy uzasadniona jest wykładnia art. 135 ust. 4 ustawy z 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, że przewidziany tym przepisem zakaz wszczęcia postępowania zabezpieczającego oznacza zakaz wszczęcia jakiegokolwiek postępowania zabezpieczającego, tym wydanie postanowienia zabezpieczającego powództwo, a zwłaszcza gdy zabezpieczenie ma polegać na ochronie interesów konsumenta, wnoszącego o ustalenie nieistnienia zobowiązania z kredytu i ma polegać na wstrzymaniu obowiązku uiszczania dalszych nienależnych świadczeń?”

III CZP 17/23

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Katowicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w razie oddalenia powództwo konsumenta przeciwko bankowi o ustalenie nieważności umowy o kredyt indeksowany do waluty obcej, konsument może dochodzić od banku zapłaty należności z tytułu nadpłaconych rat kredytu, opierając swoje roszczenie na tej podstawie, że istnieją w umowie niedozwolone postanowienia, składające się na cały mechanizm indeksacji?”

III CZP 18/23

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Opolu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy regulacja przepisu art. 681 k.p.c. dotyczy tylko spadkobierców zmarłych przed wszczęciem postępowania o dział spadku, czy też również spadkobierców, którzy zmarli w toku postępowania o dział spadku?”

III CZP 19/23

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sprawie majątkowej, w której dochodzone są w ramach żądania głównego i żądania ewentualnego roszczenia o ustalenie i zapłatę:

– wartość przedmiotu sporu określa suma wartości roszczenia o ustalenie i roszczenia o zapłatę, czy też wyłącznie wartość

roszczenia o zapłatę?

– o wartości przedmiotu sporu decyduje zawsze wartość żądania głównego, czy też może to być wartość żądania ewentualnego, jeśli jest ona większa?”

III CZP 20/23

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w przypadku, gdy większość właścicieli lokali nie wyraziła zgody na podjęcie określonej czynności przez właściciela lokalu, doszło w tym zakresie do podjęcia uchwały (tzw. uchwały negatywnej) w rozumieniu art 23 ust. 2 i art 25 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tj. Dz. U. z 2021 r., poz. 1048)?”

III CZP 21/23

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy art. 115 k.c. stosuję się do biegu przedawnienia?”

III CZP 22/23

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy osoba prawna może domagać się od osoby, która naruszyła jej dobra osobiste, zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 43 k.c.?”

UCHWAŁA IZBY CYWILNEJ

III CZP 2/22 – z dnia 15 marca 2023 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie:

„Czy osobie bliskiej poszkodowanego, który na skutek czynu niedozwolonego doznał ciężkiego i trwałego rozstroju zdrowia, może przysługiwać zadośćuczynienie pieniężne?”

I. na podstawie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) przedstawia Trybunałowi Konstytucyjnemu następujące pytanie prawne:

„Czy art. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. poz. 1509) jest zgodny z art. 21 ust. 1, art. 64 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 47 oraz z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności z zasadą nieretroaktywności prawa, pewności prawa oraz zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa?”;

II. na podstawie art. 42 pkt 4 i art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym zgłasza udział Sądu Najwyższego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym wszczętym niniejszym pytaniem prawnym oraz jako przedstawiciela Sądu Najwyższego wyznacza sędziego Sądu Najwyższego Ewę Stefańską;

III. odracza rozpoznanie sprawy.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

II CSKP 289/22 – wyrok z dnia 9 września 2022 r.

Interes majątkowy właściciela związany z przyrostem jego majątku w wyniku wzniesienia na jego nieruchomości przez posiadacza budynku (ze środków posiadacza), podlega ochronie prawnorzeczowej i odszkodowawczej.

II CSKP 323/22 – wyrok z dnia 9 września 2022 r.

1. Doprowadzenie w drodze procesu eksmisyjnego do opuszczenia rodzinnego domu przez zaawansowanego wiekiem i schorowanego rodzica, powiązane z zerwaniem kontaktów, może uzasadniać pozbawienie zachowku (art. 1008 pkt 3 k.c.).

2. Ciężar udowodnienia rzeczywistego charakteru przyczyny wydziedziczenia w procesie wszczętym przez powoda należącego do kręgu uprawnionych do zachowku (art. 991 § 1 k.c.) spoczywa na pozwanym spadkobiercy (art. 6 k.c.). Udowodnienie, że niedopełnianie obowiązków rodzinnych względem spadkodawcy zostało wywołane jego naganną postawą należy do powoda (art. 6 k.c.).

II CSKP 1697/22 – postanowienie z dnia 13 października 2022 r.

Konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w sytuacji, w której strona sprzeciwiająca się powrotowi dziecka powołuje się na okoliczności wskazane w art. 13 Konwencji haskiej, nie wynika także z nakazu efektywnej oceny sytuacji dziecka i jego rodziny formułowanego przez Europejski Trybunał Praw Człowieka

na tle art. 8 EKPC (zob. wyrok ETPC z 13 grudnia 2011 r., X przeciwko Łotwie, skarga nr 27853/09, i decyzję ETPC z 20 października 2015 r., K.H. przeciwko Polsce, skarga nr 6809/14).

Przepis art. 24 pkt 2 Karty stanowi, że we wszystkich działaniach dotyczących dzieci zarówno podejmowanych przez władze publiczne, jak i instytucje prawne, należy przede wszystkim uwzględnić najlepszy interes dziecka (zob. postanowienie SN z 4 lutego 2022 r., II CSKP 1196/22).

II CSKP 578/22 – wyrok z dnia 16 listopada 2022 r.

Zmniejszenie kary umownej może nastąpić tylko w razie zgłoszenia przez dłużnika żądania miarkowania kary.

II CSKP 963/22 – wyrok z dnia 23 listopada 2022 r.

Drugie zdanie art. 815 § 3 k.c. kreuje wrzuszalne domniemanie prawne (art. 234 k.p.c.), zakładające, że „w razie wątpliwości” istnieje związek przyczynowy między okolicznościami zatajonymi przez ubezpieczonego (ubezpieczającego) a wypadkiem ubezpieczeniowym. Domniemanie to skutkuje odmiennym rozkładem ciężaru dowodu w razie, gdy ubezpieczający z winy umyślnej nie poda okoliczności, które były przyczyną wypadku ubezpieczeniowego. W takiej sytuacji ciężar dowodu co do przyczyn tego wypadku, a ściśle co do tego, że zatajone (niepodane do wiadomości ubezpieczyciela) okoliczności nie stanowiły jego przyczyny, spoczywa na ubezpieczonym lub innym uprawnionym z umowy ubezpieczenia.

II CSKP 970/22 – wyrok z dnia 23 listopada 2022 r.

1. Wniosek o odroczenie rozprawy jest uzasadniony także wtedy, gdy przeszkoda, o jakiej mowa w art. 214 § 1 k.p.c., dotyczy strony reprezentowanej przez pełnomocnika. Niezależnie bowiem od tego, czy strona korzysta w postępowaniu z pomocy pełnomocnika, ma prawo osobiście wziąć udział w rozprawie.

2. Nieodroczenie rozprawy na podstawie art. 214 § 1 k.p.c., nawet jeżeli stanowiło uchybienie procesowe sądu, nie zawsze skutkuje nieważnością postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.).

III CZ 307/22 – postanowienie z dnia 23 listopada 2022 r.

Jeżeli sąd pierwszej instancji uwzględnił żądanie główne, a apelacja pozwanego jest zasadna, sąd drugiej instancji powinien co do zasady zmienić zaskarżony wyrok, oddalić żądanie główne i orzec o żądaniu ewentualnym. Dopiero bowiem oddalenie żądania głównego otwiera możliwość zbadania zasadności żądania ewentualnego i rozstrzygnięcia o tym żądaniu.

III CZ 317/22 – postanowienie z dnia 23 listopada 2022 r.

Następstwo procesowe z mocy art. 176 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (jedn. tekst: Dz. U. z 2022 r. poz. 2253) następuje automatycznie, co oznacza, że z dniem określonym w decyzji Bankowego Funduszu Gwarancyjnego o przejęciu sąd powinien zawiadamić podmiot przejmujący, jako stronę postępowania wstępującą w miejsce podmiotu w restrukturyzacji, o czynnościach procesowych i z jej udziałem prowadzić dalej postępowanie.

Ewentualne uchybienia w tym zakresie mogą prowadzić do pozbawienia podmiotu przejmującego prawa do obrony w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c.

II CSKP 246/22 – wyrok z dnia 25 listopada 2022 r.

1. Działanie w charakterze piastuna organu osoby prawnej nie zwalnia osób fizycznych od osobistej odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych innych podmiotów. Teoria organów osoby prawnej nie może bowiem uzasadniać zwolnienia od odpowiedzialności za bezprawne działanie, krzywdzące inną osobę, także faktycznego sprawcy tego naruszenia, którym jest osoba fizyczna sprawująca funkcję organu.

2. Kontratyp interesu społecznego wymaga wzięcia pod uwagę kilku czynników. Powołując się na działanie w obronie uzasadnionego interesu społecznego, winno się przede wszystkim wskazać, o jaki interes chodzi w konkretnej sprawie. Tak zidentyfikowany interes, w obronie którego występuje sprawca, powinien mieć również konkretny charakter, co oznacza, że powołanie się w konkretnym wypadku na generalnie sformułowaną wartość powinno znaleźć odniesienie w jej konkretyzacji w danej sytuacji. Inaczej mówiąc, nie chodzi tu o abstrakcyjnie ujęty charakter interesu społecznego. Interes ten powinien być celowym środkiem zmierzającym do ochrony innego dobra, jednocześnie niezbędnym, by je ratować, przy użyciu najmniej ingerujących w dobra osobiste środków.

II CSKP 726/22 – wyrok z dnia 8 grudnia 2022 r.

W razie naprawienia pojazdu we własnym zakresie uprawniony nie może żądać zapłaty odszkodowania obliczonego metodą kosztorysową, tzn. stanowiącego równowartość kosztów restytucji, czyli hipotetycznych kosztów naprawy tego pojazdu.

II CSKP 761/22 – wyrok z dnia 8 grudnia 2022 r.

Zezwolenie sądu opiekuńczego na dokonanie przez opiekuna czynności prawnej w imieniu podopiecznego nie wpływa na stosunki majątkowe kontrahentów osoby podlegającej opiece, w tym wynikające z ustroju majątkowego kontrahenta i jego współmałżonka.

II CSKP 771/22 – wyrok z dnia 13 grudnia 2022 r.

Nie ma możliwości sanowania braku co do zgody, o której mowa w art. 37 § 1 k.r.o., przez wejście – w wyniku podziału majątku wspólnego byłych małżonków – składnika majątku, którego dotyczy umowa, do majątku małżonka, który zawarł umowę bez wymaganej zgody drugiego małżonka.

II CSKP 294/22 – wyrok z dnia 15 grudnia 2022 r.

Oceny przesłanek przyznania świadczenia wyrównawczego na tle art. 764³ § 1 k.c. należy dokonywać w ich ustawowej kolejności. Względy słuszności należy zasadniczo rozważać dopiero wtedy, gdy ustalone zostanie spełnienie przesłanek pozyskania nowych klientów i dalszego czerpania korzyści przez dającego zlecenie, co w kontekście ciężaru dowodu obciąża agenta. Wyrównanie nie może więc być podyktowane tylko względami

słuszności, a dowód w tym zakresie (przeciwko przyznaniu świadczenia wyrównawczego) winien przeprowadzić dający zlecenie.

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 15/22 – z dnia 23 marca 2023 r. w składzie 7 sędziów
na wniosek Prezesa Sądu Najwyższego

1. Sformułowanie «zmiana miejsca służbowego sędziego» (art. 47b § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 2072 ze zm.) odnosi się wyłącznie do zmiany miejsca służbowego niepowiązanej ze zmianą stanowiska sędziego (art. 75 tej ustawy);

2. Wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia, z tym że nie ma zastosowania do spraw, w których rozpoczęto przewód sądowy;

3. Nadać powyższej uchwale moc zasady prawnej.

I KZP 16/22 – z dnia 23 marca 2023 r. w składzie 7 sędziów
na wniosek Prezesa Sądu Najwyższego

Zawarte w art. 4 ust. 1 *in fine* ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1165) sformułowanie „stosuje się przepisy dotychczasowe” odnosi się zarówno do przepisów o charakterze procesowym, jak i materialnym.

**I KZP 16/22 – z dnia 23 marca 2023 r. w składzie 7 sędziów
na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego:**

„Czy oddalenie kasacji przez skład Sądu Najwyższego, w którym bierze udział sędzia powołany do Sądu Najwyższego w wyniku procedury przeprowadzonej przed Krajową Radą Sądownictwa, której skład ukształtowano w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) jest prawomocnym orzeczeniem kończącym postępowanie sądowe w rozumieniu art. 542 § 3 k.p.k.?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

**PYTANIE PRAWNE DO IZBY ODPOWIEDZIALNOŚCI
ZAWODOWEJ**

II ZZP 2/23

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„1) Czy brak doręczenia sędziemu Sądu Najwyższego postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o wyznaczeniu go do orzekania w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej powoduje, że nie rozpoczęła się w stosunku do niego kadencja, o której mowa w art. 22b § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 o Sądzie Najwyższym, umożliwiającą podejmowanie czynności procesowych w tej Izbie i w rezultacie stanowiąca o udziale w składzie sądu osoby nieuprawnionej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.?

W przypadku negatywnej odpowiedzi,

2) Czy art. 35 § 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 o Sądzie Najwyższym w związku z 22a § 1 tej ustawy, w aspekcie art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 65 ust. 1 Konstytucji RP, powinien być interpretowany w ten sposób, że w ciągu pięcioletniej kadencji okres orzekania sędziego, który nie wyraził zgody na orzekanie w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, nie może przekraczać 6 miesięcy w ciągu roku, liczonego od dnia wydania postanowienia Prezydenta RP?”

UCHWAŁA IZBY ODPOWIEDZIALNOŚCI ZAWODOWEJ

II ZZP 1/23 – z dnia 14 marca 2023 r. w składzie 7 sędziów
na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy brak doręczenia sędziemu Sądowi Najwyższemu postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o wyznaczeniu go do orzekania w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej powoduje, że nie rozpoczęła się w stosunku do niego kadencja, o której mowa w art. 22b § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym (aktualnie jednolity tekst: Dz. U. z 2021 r. poz. 1904 ze zm.), umożliwiająca podejmowanie czynności procesowych w tej Izbie?”

postanowiono pozostawić bez rozpoznania zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 stycznia 2023 r. w sprawie o sygn. akt II ZO 61/22.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III PZP 1/23

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy do odszkodowania dochodzącego z tytułu naruszenia zasady równego traktowania art.11² k.p.) zanaajdują zastosowanie przepisy Rozdziału IIa Działu I Kodeksu pracy (w szczególności art.18^{3d} k.p.)?”

III PZP 2/23

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy funkcjonariuszowi służby celnej, który zgodnie z art.165 ust. 3 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1948) (dalej jako: pwKAS), stał się funkcjonariuszem Służby Celno - Skarbowej, pełniącym służbę w jednostkach Krajowej Administracji Skarbowej i który następnie przyjął propozycję, o jakiej mowa w art. 165 ust. 7 pwKAS, określającą nowe warunki zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, stając się, zgodnie z art. 171 ust. 1 pwKAS, pracownikiem zatrudnionym w Krajowej Administracji Skarbowej na podstawie umowy o pracę, przysługuje – w związku z zakończeniem służby – *per analogiam* prawo do odprawy pieniężnej w oparciu o zawarte w powołanym akcie prawnym przepisy regulujące stany podobne – w tym wypadku art. 170 ust. 4

w zw. z ust. 1 pwKAS oraz w zw. z art.163 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej? Czy też z powodu enumeratywnego wyliczenia zawartego w art. 170 ust. 1 pwKAS, wskazującego jakie sytuacje należy uznać za tożsame z likwidacją urzędu albo zniesienia jednostki administracyjnej, należy stwierdzić, że sytuacja wskazanych funkcjonariuszy jest inna aniżeli osób, którym nie zaproponowano propozycji dalszej służby (pracy) lub odmówili ich podjęcia i wobec powyższego a contrario odprawa pieniężna im nie przysługuje? Czy ewentualnie ww. funkcjonariuszowi przysługuje odprawa, o której mowa w art. 250 ust. 4 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r. ze zmianami), na zasadach i w wysokości określonych w ust. 1 - 3 ww. przepisu?”

III UZP 5/23

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy uchylenie przez sąd pierwszej instancji zaskarżonej decyzji organu rentowego oraz przekazanie sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania na podstawie art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. następuje w postaci wyroku,

a w razie pozytywnej odpowiedzi na powyższe pytanie:

Czy w przypadku uchylenia przez sąd pierwszej instancji zaskarżonej decyzji organu rentowego i przekazania sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania na podstawie art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c. w sprawie, w której zaskarżona decyzja nie dotyczy przedmiotu wymienionego w hipotezie tego przepisu, sąd drugiej instancji (stwierdzając wystąpienie stanu określonego hipotezą art. 386 § 4 k.p.c.) uchyla zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję

organu rentowego oraz przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania bezpośrednio organu rentowemu na podstawie art. 477^{14a} k.p.c.?”

III UZP 4/23

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy «praca (na stanowiskach dozoru ruchu oraz kierownictwa ruchu kopalń) w kopalni węgla brunatnego», ujeta w art. 50c ust. 1 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest tożsama z «pracą na odkrywce w kopalni węgla brunatnego» w rozumieniu art. 50c ust. 1 pkt 5 tej ustawy?

2. Czy praca na stanowiskach dozoru ruchu oraz kierownictwa ruchu kopalń w rozumieniu art. 50c ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej – zarówno podziemnych jak i odkrywkowych – wymaga obecności pod ziemią lub na odkrywce przynajmniej w połowie wymiaru czasu pracy?”

UCHWAŁA IZBY PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III UZP 6/22 – z dnia 16 lutego 2023 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

Wskaźnik częstości zatrudnionych w warunkach zagrożenia, stosowany przy obliczaniu stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe zgodnie z art. 28 ust. 2, art. 30 ust. 1 i ust. 2 pkt 4 w związku z art. 31 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (aktualnie jednolity tekst: Dz. U. z 2022 r. poz. 2189) określany jest również z uwzględnieniem wyposażenia pracowników w środki ochrony indywidualnej, eliminujące w całości zagrożenie wynikające z przekroczenia dopuszczalnych norm.